

De van maszkom!

A piacon vásárolva még jobban beleesek abba a hibába, hogy nem gondolok a sok összevásárolt kilogrammok hazavitelére. Mikor már krumplival, káposztával, más zöldségekkel, sok gyümölcssel, mézzel tele a hátizsákom és kosaram, még utoljára elcsábított egy mosolygós margaréta-krizantém csokor. Aztán végre rászánva magam a befejezésére, igyekeztem haza. – Tiszta bolond vagyok – korholtam magam cipekedés közben. Lámpaváltásra várva éreztem a túlzásba vitt vásárlás terhét. Azért védtem is magam: „Ki tudja, meddig jöhetnek még?” – Amennyire csak bírtam siettem elérni valamelyik Hűvösvölgy irányába menő villamost. Még gyorsabb loholásra hajszolt egy bent álló villamos. „Jaj csak ne menjen el!” – szakadt ki belőlem, az érthető kívánság. De nem engem várt. Az orrom előtt húzott el. Délelőtt volt. Tudtam, ilyenkor járnak a legritkábban. Nos hosszabb várakozásra rendezkedtem volna be, de nem sok lehetőségem volt. A kevés padok egyikét egy hajléktalan (nő vagy férfi, nem tudom eldönteni) foglalta el. Az ágyának tekintette a padot. Ettől kezdve ráérősen várakoztam. Mit láttam és hallottam? Egy fiatalember, a máltai szeretetszolgálat önkéntese, nagyon kedvesen kérte a fekvő embert, hogy menjen vele, ő segít. Ott jó melegben lesz, ételt kap stb., stb. Minden lehetséges szépet és jót mondott. Aztán ecsetelte az érem másik oldalát is. Ha ott marad, a most már ugyancsak hidegre fordult idő, megbetegíti. Hol fog mosakodni, mit fog enni? Végző érvként odamondta: „Így még villamosra se tud felszállni.” És ekkor csodák csodája! Mi történt? Olyan fürge mozdulattal (amit ki se néztem volna belőle) a valamikori paplankabát-sál kombinációjából előkapott egy szörnyen koszos, undorító maszkot. – „De igenis felszállhatok, mert van maszkom!” Meglengette a förtelmes tárgyi bizonyítékot. Ebben a „Ki tudja meddigek” évében, egy kis morzsa mondat fogalmazódott meg az önkéntes szájából: „De hát ezzel nem utazhat!” – „Nocsak, azt adja meg az Úristen, hogy nekem ne járjon az utazás, ha van maszkom!” Végre jött a villamos. Mire jutottak ők ketten, nem tudom. Minthogy azt sem, mi mire fogunk jutni... Ha kell karanténban, szót fogadunk s persze reménykedünk... Tehetünk mást?

Hűvösvölgy, 2020 november 14.

Jelszó: „okos vírus”